

Tevbe kelimesi, Allah ve kul ile vasfedildiğinde mana ne olur?

İmam Kaffal şöyle demiştir: Tevbenin asıl manası **الْأَوْبَةُ** kelimesinde olduğu gibi, “dönmek”tir. **أَب** diye kullanıldığı gibi **تَابَ** diye de kullanılır. Cenab-ı Hak şöyle buyurmuştur: **وَقَابِلِ التَّوْبِ** “O, tevbeyi kabul edendir.” (Gafir, 3)

Arapların **أَب**, **يُؤُوبُ**, **أَوْبًا**, **تَأْيِبًا**, **تَابَ**, **يَتُوبُ**, **تَوْبًا**, **تَوْبَةً**, **مَتَابًا** demeleri; **أَب**, **يُؤُوبُ**, **أَوْبًا**, **تَأْيِبًا**, **تَابَ**, **يَتُوبُ**, **تَوْبًا**, **تَوْبَةً**, **مَتَابًا** demeleri gibidir. Buna göre “tevbe” lafzı, hem Rab hem kul için kullanılan bir lafızdır.

Kul, tevbe ile vasfedildiğinde

Kul, tevbe ile vasfedildiğinde bunun manası: “Rabbine döndü.” şeklinde anlaşılır. Çünkü günah işleyen her fert, Rabbinden kaçan kimse durumundadır. Tevbe ettiğinde ise, bu kaçışından Rabbisine dönmüş olur da onun için **تَابَ إِلَىٰ رَبِّهِ** “Rabbisine tevbe etti, döndü” denilir.

Allah “tevbe” ile vasfedildiğinde

Bu durumda Allah ise, kulundan yüz çevirmiş gibidir. **Allah “tevbe” ile vasfedildiğinde ise**, bunun manası, “onun, kuluna rahmeti ve lütfu ile dönmesi” olur. Bu sebeple, “tevbe” fiili ile kullanılan harflerde bir farklılık olmuş; kul için kullanıldığında **تَابَ إِلَىٰ رَبِّهِ** “Rabbine tevbe etti, döndü”; Allah için kullanıldığında da **تَابَ عَلَىٰ عَبْدِهِ** “Allah kulunun tevbesini kabul etti.” denilmiştir.